

KRONIKA zdjęcia z archiwum Andrzeja Piecha

Navštívil i naši farnost jako poutník

„Ježíš řekl svým učedníkům: „Vám, kteří posloucháte, říkám: Milujte své nepřátele, prokazujte dobro těm, kdo vás nenávidí, žehnejte těm, kdo vás proklínají, modlete se za ty, kdo vám ubližují“ (Lk 6,27-28).

Milovat nepřátele, prokazovat dobro těm, kdo nás nenávidí, žehnat těm, kdo nás proklínají,

modlit se za ty, kdo nám ubližují... Nedávno jsem dočetl na jeden nádech *Cestu na západ*, cestopis bohoslovce putujícího z Čech do francouzského Lisieux ke svaté Terezií. V Evropě při návštěvě farností viděl většinou smutný obraz Církve v podobě pár stařenek ve vyprázdněných kostelích. Potkával kněze, kteří se v rámci přizpůsobování světu stali pódiovými baviči, na jejichž představení, zastíňující oběť Kristovu ve mši svaté se scházely už jen ty, které setrvačnost donesla i do kostela. Vnímal velký paradox. Na jedné straně moderní budovy bohaté německé Církve žijící z podnikání a církevních daní, skvělá organizace farností, kde každý farnost měla své zaměstnance v podobě kancelářské dámy, správce, kostelníka či varhaníka, ale na farách však ve velké míře potkával kněze Poláky, Indy či Afričany nebo už postarší německé duchovenstvo. Autor knihy měl pro všechny kněze obligátní otázku: Zpovídáte? Odpověď dostával stejnou: „Ne, je to přežitek, dnes to lidé nepotřebují, fronty předtím byly jen formalismem.“ O to hůře na tom byla cesta Francií se zavřenými kostely připomínající ruiny, které spravuje stát. Nejednou četl nápis: Nevstupovat, životu nebezpečné. Poláků tam bylo méně, zato tamní francouzští kněží nebyli mladší sedmdesáti let. Na otázku zda zpovídají, opět slyšel zápornou odpověď. V myslí poutníka byly více než rozpaky, které na konci jeho evropské pouti ústili do jedné myšlenky: „Toto opravdu už nemá cenu, abych zachraňoval Církev, která si sama udělala do dna díru a teď už jen klesá ke dnu.“ Vzpomněl si však ve slabých chvílích na rčení svého o pár let staršího kmotra, který ho varoval: „Nedívej se do očí hadovi, nebo tě uhrane a obmotá a zahubí. Nedívej se do očí zlu, neved se zlem dialog, zde nemáš nic, čím bys to přechytračil nebo přemohl. Zlo je příliš inteligentní a mocné.

Když Ježíš hovoří, abychom nepodléhali zlu u těch, kdo nás nenávidí, proklínají, ubližují, jediný způsob, jak se nestát obětí této léčky zla, je stočit zrak k Bohu. Poslechnout slova Kristova, žehnej jim, modli se za ně, aby tě jejich zlo nedostihlo i do tvého srdce.

Vraťme se však k onomu ponurému cestopisu do duše Církve západu. Deset let po skončení velkého koncilu v pořadí druhého vatikánského papež, svatý Pavel VI., svolal biskupy do Říma, aby rokovali o nutnosti hlásat evangelium. Psal se rok 1975. Byl vydán dokument *Evangelii nuntiandi – Evangelium, které má být hlášáno*. Jistý milánský farář Perini po přečtení tohoto dokumentu si začal dělat velké starosti. Viděl, že kostely se vyprazdňují a ani změna liturgie do národních jazyků tomuto úpadku nebyla schopna zabránit. Trápil se jak oslovit farníky, jak oslovit i ty, kdo do kostela nepřicházejí, ale nic ho nenapadlo a neměl žádný vzor, který by mohl následovat. A přece.

Posluchač jeho stesků, starý kanadský misionář mu přinesl v roce 1986 časopis se článkem „*Parish of fire*“ „Farnost v plamenech“, kde se psalo o floridské farnosti svatého Bonifáce, kde věřící hořeli pro evangelizaci, hlásání Krista ve svých prostředích. Farnost byla vykreslena jako živé pulzující společenství získávající stále více lidí.

Na tento zázrak se otec Perini rozhodl i se svým starším kolegou podívat s cílem něčemu se přiučit. Obeznamenali biskupa, dostali požehnání a odletěli na Floridu. To, co uviděli, bylo nad jejich očekávání: „Setkali jsme se s farností, která byla opravdu zapálená, obnovena Duchem Svatým, zcela ve službách hlásání evangelia Pána Ježíše, otevřená pro setkání a pochopení pro všechny, kteří se z jakéhokoli důvodu pokládali za víře vzdálené.“ Farníci se v této farnosti sdružovali do malých modlitebních skupinek, které přijímali nové a nové členy. Narostlé skupinky se tak dělily na nové a nové, vždy obohacené nově příchozími. Farnost byla jedním velkým živým a zdravým organismem, žijícím v malých buňkách. Společně se všichni setkávali v neděli na bohoslužbách, ale také kromě toho každý týden i v malých skupinkách, které zapříčinili růst a vitalitu farnosti.

Toto evangelijní zapálení skrze malé farní buňky – otevřená malá společenství – chtěl otec Perini přenést i do své milánské farnosti, což se mu po nějaké době podařilo.

Dnes i jeho farnost je živým společenstvím, které se skládá ze 160 malých společenství – evangelizačních buněk. Ba co víc, jeho farnost je dnes místem, kde se každý rok organizují mezinárodní semináře pro zájemce o právě takovýto způsob hlásání evangelia. Od roku 1990 se zde setkala přes sedm tisíc lidí a farní buňky jsou přítomné již na všech kontinentech. V naší vlasti od roku 2011.

Byl bych rád, kdyby až jednou navštíví naši farnost třeba jeden z polských pěších poutníků ke svatému Jakubovi, kteří se zde stavují na noc každý rok v létě, mohl do svého deníku napsat: Setkal jsem se s žijící Církví.